

падамъ на лехѣтъ, свършамъ днитъ си;
а ты, виждь, не напушай нашето на сла-
венытъ служеніе.» Слѣдъ това напомня-
ніе, слѣдъ тѣзи просьбѣ къмъ Методія—
да не напуша святото дѣло за просвѣ-
щеніето на семейството на славенскытъ
народы, Кирилъ цѣлуналъ и ся опро-
стилъ съсь славенытъ които были около
него и умрѣлъ. Това было въ Римъ, на
14 Февруарія 869-тъ годинѣ.

Гдѣ ще погребѣтъ великій-тъ *фило-*
софъ и святой-тъ просвѣтителъ на сла-
венытъ? Разбира ся че не въ Римъ,
който былъ за него чуждъ градъ; и не
въ столицѣтъ на папѣтъ, съ които той
нѣмалъ нищо общо. Нема щѣтъ при по-
гребеніето му да пѣхтъ латинското Credo
(Вѣрую) съ това неподобающе *filioque*
(и отъ Сына), отъ коѣто неподобате-
льность самъ Кирилъ прѣдпазвалъ славе-
нытъ? гдѣ щѣтъ да ся упокоять остан-
кытъ на святойтъ лѣжъ? Таквызь пыта-
нія и съображенія прѣдстанѣли най-на-
прѣдъ на рожденныйтъ братъ на св. Ки-
рила. Тежко было на Методіѣ и да по-